

Sygn. akt V CZ 102/06

## **POSTANOWIENIE**

Dnia 19 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Żyznowski (przewodniczący)

SSN Maria Grzelka

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku I. O.  
przy uczestnictwie M. O.  
o podział majątku wspólnego,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 19 grudnia 2006 r.,  
zażalenia uczestnika postępowania M. O.  
na postanowienie Sądu Okręgowego  
z dnia 11 maja 2006 r.,

**oddala zażalenie.**

## Uzasadnienie

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2006 r. odrzucił skargę kasacyjną uczestnika postępowania M. O. od postanowienia tegoż Sądu z dnia 15 listopada 2005 r. z uwagi na to, że nie została ona należycie opłacona. Z tej samej przyczyny Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 11 maja 2006 r. odrzucił zażalenie wymienionego uczestnika postępowania na postanowienie odrzucające jego skargę kasacyjną.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 11 maja 2006 r. uczestnik postępowania M. O. wniósł o uchylenie tego orzeczenia zarzucając, że zostało ono wydane z rażącym naruszeniem art. 19 ust. 3 pkt 2 w zw. z art. 99 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.; dalej: „u.k.s.c.”). Według skarżącego Sąd Okręgowy bezzasadnie uznał, iż zażalenie na postanowienie odrzucające skargę kasacyjną podlegało opłacie określonej w art. 19 ust. 3 pkt 2 u.k.s.c. Zażalenie to było bowiem oczywiście uzasadnione i zostało opłacone opłatą podstawową w kwocie 30 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 99 u.k.s.c. nie pobiera się opłaty sądowej, a uiszczona opłatę zwraca się, jeżeli zażalenie wniesione na postanowienie o odrzuceniu środka zaskarżenia sąd uzna za oczywiście uzasadnione. W poprzedniej regulacji, tj. w ustawie z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 24, poz. 110 ze zm.) analogiczne unormowanie zawierał art. 16 ust. 4. Na gruncie tego przepisu w orzecznictwie prezentowany był pogląd, zgodnie z którym ocena, czy zażalenie jest oczywiście uzasadnione, nie stanowi wyłącznej domeny sądu pierwszej instancji, choć niewątpliwie w pierwszym rzędzie ten właśnie sąd winien ją przeprowadzić (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 1993 r., III CZP 43/93, OSNCP 1993/12/214; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2001 r., II CZ 76/01, OSNC 2002/7-8/100). Zapatrywanie powyższe zachowało walor aktualności także po wejściu w życie aktualnie obowiązującej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Przeprowadzenie kontroli zasadności oceny, czy odrzucone wcześniej zażalenie

podlegało opłacie sądowej z uwagi na treść art. 99 u.k.s.c. wymaga zbadania przez sąd rozpoznający zażalenie istnienia określonej tym przepisem przesłanki.

Skarżący oczywistej zasadności zażalenia na postanowienie odrzucające skargę kasacyjną upatrywał w zaniechaniu przez Sąd Okręgowy zawieszenia postępowania na podstawie art. 112 w zw. z art. 18 ust. 2 u.k.s.c. w związku ze zgłoszonym wraz z tą skargą wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych, a także w wydaniu w tej samej dacie (3 kwietnia 2006 r.) zarządzenia o zwrocie wymienionego wniosku. Odnosząc się do tych zarzutów stwierdzić należy, iż są one chybione.

Skarżący wniósł skargę kasacyjną w dniu 9 marca 2006 r., a więc po wejściu w życie ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (art. 151 i art. 149 ust. 1 tej regulacji). Uczynił to w ostatnim dniu terminu do wniesienia tego środka zaskarżenia. Wniosek o zwolnienie od opłaty należnej od skargi kasacyjnej złożył natomiast w dniu 30 marca 2006 r. Prawidłowo więc Sąd Okręgowy uznał, że skarga ta podlegała odrzuceniu. Obowiązek zastosowania sankcji przewidzianej w art. 130<sup>2</sup> § 3 k.p.c. nie może zostać wyłączony skutek wadliwego działania przewodniczącego wydziału, polegającego na wezwaniu skarżącego do uiszczenia brakującej opłaty. Wymóg opłacenia skargi kasacyjnej jednocześnie z wniesieniem jej do sądu (podobnie jak i każdego innego pisma podlegającego opłacie) wynika z jednoznacznego brzmienia art. 10 u.k.s.c. W świetle przytoczonych przepisów zasadność postanowienia odrzucającego ten środek zaskarżenia nie nasuwa żadnych zastrzeżeń. Z tych też względów jedynie na marginesie wskazać należy, że - wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącego - zgłoszenie wniosku o zwolnienie od opłaty od skargi kasacyjnej nie uzasadnia zawieszenia postępowania. Podstawy do podjęcia takiej decyzji nie mogą stanowić wskazane w zażaleniu przepisy art. 112 w zw. z art. 18 ust. 2 u.k.s.c. Z unormowań tych wynika wniosek zupełnie odmienny, a mianowicie taki, że zgłoszenie wzmiankowanego wniosku nawet nie wstrzymuje biegu toczącego się postępowania.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>14</sup> w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.